

АТОМНИК України

№17 (699) 24 квітня 2014 року
Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ
ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

ПРОФСПІЛКОВИЙ АКТИВ — РЕАЛЬНА СИЛА ЗАХИСТУ
ІНТЕРЕСІВ ПРАЦІВНИКІВ

Цеховой комитет — команда единомышленников

Что такое профсоюзная работа? Отвечая на этот вопрос, председатель профсоюзного цехового комитета цеха тепловой автоматики и измерений Запорожской АЭС Юрий Пискоха задумался. Да и работа ли, если на самом деле это просто жизнь, небезразличное отношение к людям. В 1995 году все началось для него с профгруппорга, потом работал в цехоме, сталкивался с самыми разными жизненными проблемами своих коллег и старался им помочь.

Охрана труда, соблюдение питьевого и температурного режимов, обеспечение средствами индивидуальной защиты — вопросы хоть и возложенные на соответствующие производственные службы, но решаются всегда с участием цехового комитета. Главное, чтобы люди работали в нормальных условиях и безопасно трудились.

В течение всего календарного года в цеховом комитете думают о том, как улучшить условия труда, как организовать процесс оздоровления, спортивную жизнь, культурную работу, поддержать туристическое движение.

«Работа и жизнь тесно переплелись, и зачастую не различишь, где кончается одно и начинается другое, — говорит Юрий Владимирович, — мы живем и рабо-

таем среди людей и стараемся делать для них все. Каждый член цехового комитета чувствует, как его собственная жизнь в процессе работы наполняется смыслом и ощущением необходимости. Если удалось помочь тем, кто остро нуждается в материальной поддержке, специальном лечении, своевременной санаторно-курортной реабилитации или просто оздоровительном отдыхе — это ли не повод для гордости!»

О членах цехкома он говорит как о команде единомышленников. Каждый из них активно проявляет себя в своем направлении работы, поэтому вместе — реальная сила. Это заместитель председателя Людмила Трофимова, занимающаяся оздоровлением персонала, Лео-

нид Охотник, курирующий вопросы охраны труда, Сергей Пастухов, организующий работу с молодежью, Сергей Логинов (бессменный Дед Мороз Запорожской АЭС) — культмассовый сектор, Надежда Балицкая, Елена Тарасенко, Юрий Войнаровский, Юрий Степченко и другие. Каждый из них на своем месте и знает свой круг вопросов до мелочей. Об эффективности их работы свидетельствует тот факт, что многие избирались в цехком неоднократно.

Профактив посещает ветеранов войны, выясняет, нуждается ли кто в небольшом ремонте, замене сантехники и т.д. Вместе с администрацией цеха разрабатываются и осуществляются мероприятия по оказанию помощи подшефным ветеранам. А для самих ветеранов это лишний повод для общения, для радости — о них помнят!

Цехком располагается в помещении музея ЦТАИ, где собраны все награды, грамоты, спортивные кубки и медали — символы достижений цеха в работе, спорте, творчестве. Здесь же проходят все коллективные мероприятия: совещания, конференции, учеба персонала и посвящение в работники цеха. Вот вам и прямая преемственность поколений, и чувство гордости за свой цех!

Лариса ЮРЬЕВА

26 КВІТНЯ — ДЕНЬ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

СТРАШНА ВЕСНА 86-ГО

Є різні дати у кожного з народів світу — урочисті й трагічні, святкові і жалобні... Але такої трагічної дати немає у жодного народу на Землі — 26 квітня 1986 року — день найбільшої і найжахливішої в історії людства техногенної катастрофи на Чорнобильській АЕС.

Ще сотні років даватимуться знаки рани, завдані ядерним ураганом, прийдешнім поколінням, отруйною залишається уражена радіацією земля.

Чорнобиль — місце трагедії і подвигу, пам'яті і єднання, тривоги і застереження.

По кому дзвін... 28 людей загинули у перші години аварії від променевої хвороби, два — під час вибуху, 600 тисяч

осіб є ліквідаторами, 10% із них померло, 165 тисяч стали інвалідами; 200 тисяч людей було евакуйовано із зони радіаційного забруднення; 300 Хіросімі — такий сумарний викид радіоактивних речовин після аварії на ЧАЕС; 20 тисяч рентген на годину становив максимальний рівень радіації відразу після аварії на ЧАЕС; 500 рентген на годину — смертельна доза для людини; 100 років експлуатації — на такий термін розраховано новий безпечний конфайнмент над об'єктом «Укриття»...

Слава і честь ліквідаторам, які зараз є серед нас. Світла пам'ять чорнобильським захисникам, яких уже немає в живих!

На Чорнобильській АЕС комплексні роботи із забезпечення ядерної безпеки атомної електростанції, поліпшення радіаційного стану зони відчуження розпочалися з моменту аварії у 1986 році: дезактивовано величезні території, зібрано і захоронено понад один мільйон кубометрів радіоактивних відходів, дезактивовано тисячі тонн матеріалів, обладнання (на знімку) тощо. Сьогодні на ЧАЕС тривають комплексні «активні» випробування (етап введення в експлуатацію) на заводі з переробки рідких РВВ, у розпалі — унікальні роботи зі спорудження нового безпечного конфайнменту...

Головною проблемою основних робіт із зняття з експлуатації ЧАЕС є хронічне їх недофінансування, у межах 60%.

Чорнобильський слід у долі

Певне, ще довго в пам'яті ліквідаторів наслідків аварії на ЧАЕС триматиметься побачене на місці ядерної катастрофи 1986-го.

Про ті події електрослюсар ЦТАВ РАЕС Микола Кедич дізнався буквально через добу від товаришів із тодішнього «Енерговисотспецбуду», силами якого тоді на 5—6-му енергоблоках

зводились градирні. Проживаючи в гуртожитках Прип'яті, наші земляки несподівано почули гуркіт та побачили величезне, неймовірно глибокого кольору, полум'я в нічному небі над енергоглобами станції й усе зрозуміли. А в 1987-му Микола Миколайович був направлений на дільницю електроприводної арматури ЦТАВ ЧАЕС, де разом з працівниками РАЕС

Олександром Савлуком, Олександром Яциною й інші вже покійною Олександром Толстих займався післяаварійними розконсервуванням та прокручуванням електрозапірної арматури. Зізнається, що та робота була непростю, однак вони розуміли, що ніхто інший її не виконає, тож старалися і впоралися з дорученим.

(Закінчення на 2-й стор.)

28 КВІТНЯ — ДЕНЬ ОХОРОНИ ПРАЦІ

ЖИЗНЬ І ЗДОРОВ'Є РАБОТНИКА — НАЙВИСШІЕ ЦЕННОСТІ

Україна разом з усім міжнародним сообществом 28 квітня відзначає Всесвітній день охорони праці, який у 2014 році проводиться під девізом «Безопасность труда и здоровья во время использования химических веществ на производстве». Этой дате впервые положили начало профсоюзы Канадского конгресса. Указом Президента Украины от 18 августа 2006 года 28 апреля установлен Днем охраны труда. С одним из опытных и добросовестных представителей этой жизненно важной сферы деятельности — интервью в газете.

Виталий Александрович Скуба десять лет работает техническим инспектором труда ЦК Атомпрофсоюза Украины. Наверное, для многих должностей «инспектор» ассоциируется со строгостью, скрупулезностью, требовательностью, а порой и высокомерием. Что же касается героя нашей статьи, то

для него на первом месте всегда стоит человек — человек труда. И он убежден, что каждый работник, при любых обстоятельствах, заслуживает уважительного отношения к себе, независимо от своего уровня в служебной иерархии. Этим жизненным принципом Скуба В.А. всегда руководствуется в

своей профессиональной деятельности.

Родом Виталий Александрович из райцентра Петрово на Кировоградщине. Там окончил школу, а трудовой путь начал на Южном радиозаводе в Желтых Водах. Отработав год, поступил в Кировоградский горный техникум, который окончил с отличием и был призван в армию. Служить довелось в Московском военном округе, после увольнения с армейской службы работал на Петровском карьере (ЦГОК) сначала помощником машиниста экскаватора, а потом машинистом. В 1985 году пришел на шахту «Новая», где прошел путь от крепильщика до заместителя директора по охране труда, так что с горняцким подземным

трудом знаком не понаслышке. Заочно окончил профильный Кировоградский институт. Когда шахту затопили, пришлось снова поработать в Кривом Роге. Через год вернулся на восстановление шахты — работал начальником участка, одновременно возглавлял профком. Оценив профессиональные качества и опыт Виталия Александровича, его пригласили работать в ЦК Атомпрофсоюза Украины на нынешнюю должность.

Круг обязанностей инспектора достаточно широк. Это участие в составлении раздела «Охрана труда» в коллективных договорах Восточной объединенной

организации профсоюза, обучение, проверка по охране труда и многое другое. В Атомпрофсоюзе на данный момент техническими инспекторами труда работают всего три человека. За Виталием Александровичем закреплены предприятия, входящие в профобслуживание Восточной объединенной организации профсоюза, расположенные в Желтых Водах и на Кировоградщине. Время от времени привлекают его для участия в проверках и на днепродзержинских предприятиях, состоящих на учете в Атомпрофсоюзе Украины.

(Окончание на 3-й стр.)

26 КВІТНЯ — ДЕНЬ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

Командировка в неизвестность

Когда произошла Чернобыльская трагедия, Петру Яловенко шел 52-й год, он уже заработал льготный стаж, дозиметрический для получения пенсии, но продолжал трудиться на шахте «Новой» бригадиром электриков.

Пионерлагерь оказался тесноват

— Я был в отпуске, — вспоминает П. Яловенко, — когда мне позвонил главный механик шахты «Новой» и сказал, что нужно прийти на работу. Говорит, пришла разрядка: нужен специалист, который хорошо разбирается в электрике, электронике. Отбрали пять человек для прохождения комиссии. Я прошел — и отправился в неизвестность. Сначала поселили нас в бывшем пионерлагере, рассчитанном на 750 детей. В комнатах стояли двухъярусные кровати. На этой территории расположились люди со всего Советского Союза.

Потом жили в другом пионерлагере «Голубые озера», неподалеку от железнодорожной станции. Режим был такой: в 5 утра — подъем, завтрак, в 6 часов выезжаем в Чернобыль. На АЭС (расстояние около 15 км) возили отдельными автобусами. Были они оббиты свин-

цом до 2/3 высоты окна, сидения специально были убраны, приходилось размещаться на полу, чтобы минимизировать влияние излучения.

На территории станции (метрах в 30 от реактора) располагалась казарма, тоже вся оббита свинцом. В ней мы лежали на полу. Побежал человек на 2 минуты выполнить задание — и бегом назад.

Для строительства саркофага использовался трактор импортного производства с транспортером и бетономешалка. В какой-то момент этот трактор перестал работать. Меня отправили разбираться в ситуации. Кроме накопительного дозиметра, который был выдан сразу, дали еще один — в форме ручки и сказали: «Давай, побыстрее!». Помню, странный воздух. Прямо глаза резало. Добежал я до того трактора. Смотрю: все целое, автоматика. А управляли этой машиной с пульта, расположенного на расстоянии 40 метров в будке, оббитой свинцом снаружи и внутри. Прибежал я туда, проверил работу пульта — ничего не выходит. Пришлось вернуться ни с чем, доложил руководству обстановку: нужно тянуть этот трактор в Чернобыль и там разбираться. Пока бегал в тот день, заработал дозу 0,75 рентгена буквально за 40 минут. Позже привезли тот трактор в Чернобыль, я занимался ремонтом, правда, пришлось переделать на ручное управление, но жизнь ему продлили!

Лампа отказывалась работать в условиях радиации

В двадцатых числах августа 1986 года поступило задание сделать лампы на 20 кВ, длиной два с половиной метра, мощностью 100 ампер для освещения территории возле реактора. Они назывались ксенонные. Надо было сделать из трубы т-образку и на ней установить лампу. Пусковое устройство было тяжелое — килограммов 20. Когда задание было выполнено, говорят: будем ее устанавливать на реакторе в том месте, где вырвало стену, и образовалась дыра где-то 4x4 метра. В общем, бежим мы 60 метров по лестницам. В лепестках, мокрые... Вот, досада: не туда! Побежали в другом направлении и достигли цели. Я зашел в специальную будку. Оттуда наблюдал за подключением лампы,

в котором участвовали два человека, один из них — молодой парень из Желтых Вод, к сожалению, я его не знаю. Только подключили лампу — взрыв, оказалось, не учли особенности кабеля. Я выбежал, стал советовать, как поступить, хотел помочь. А старший говорит: «Давай быстро назад, в будку!». Пришлось оттуда наблюдать за процессом. Подключили повторно, я на пульте — все хорошо, горит. Только теперь нужно было пронести ее пять метров до дыры в стене реактора, чтобы там установить. Берут хлопцы лампу, несут туда. Включаю — не работает! Уносят назад — все в порядке, загорается. Снова относят, пробуем зажечь — бесполезно, видно, настолько высокий был уровень радиации, что даже лампа не загоралась. Пришлось менять планы и находить другое подходящее место. Зато в итоге все получилось — наша лампа горела, пока не построили весь саркофаг.

Прошу земляка отозваться!

В тот день за 1 час, находясь, в основном, в будке, я получил 4 рентгена. После этого неделю меня в столовую не пропускали! Только захожу — говорят: иди назад, купайся. Три раза мылся — бесполезно. Пришлось хитрить: меня прикрывал знакомый на входе, так я заходил в столовую. Учтивая, какую дозу получил я, думаю, а сколько же досталось моему земляку, монтировавшему лампу? Очень хочу узнать, как сложилась его судьба! Хочется, чтобы этот человек или его родные отозвались!

Всего провел я в Чернобыле два месяца — с 1 августа по 30 сентября 1986 года. Вспоминать можно много. Здоровье потом, конечно, пошатнулось. Правда, стараюсь использовать народные методы оздоровления. Тем не менее, мне уже 78 лет. В таком возрасте мало у кого нет проблем со здоровьем. Хочется, чтобы общество не забывало о ликвидаторах, мы делали все возможное, чтобы уменьшить последствия Чернобыльской катастрофы.

Записала Елена КУБАРЕВА
На снимке: Петр ЯЛОВЕНКО,
Чернобыль, 1986 год.
77 работников и 68 ветеранов
ГП «ВостГЭК» — участники ликвидации
последствий аварии на ЧАЭС.

Чернобыльский след у доли

(Закінчення)

Початок на 1-й стор.)

Як розповідає ліквідатор, тоді його найбільше вразила елементарна необізнаність або й нехтування власним здоров'ям так званих «партизанів», які, схоже, й зовсім не піклуються про безпеку (бо дозиметристи-атомники дозволяли персоналу там працювати всього по 5—10 хвилин на день і не робили з того таємниці), неподалік навіть відпочивали. Дивувало й те, що, попри силу-силенну задіяних на різноманітних роботах людей, прибулих ледь не з усіх куточків колишнього Радянського Союзу, між працівниками майже не траплялось конфліктів.

Залишив Чернобыль свій страшний слід і на долі Степана Гузоватого — електромонтера дільниці кабельного господарства й освітлення електроцеху, який у ту пору трудився в одному з підрозділів Хмельницького МУ-6, персонал якого проводив електромонтажні роботи на спорудженні нашого третього енергоблока. Як тепер пригадує, про події на ЧАЭС дізнався від переселенців з покинутого міста Прип'ять, які буквально через тиждень після катастрофи прибули для розселення на автобусах у Кузнецовськ. Тоді Степан Миронович уважно слухав тривожні розповіді зовсім незнайомих йому людей і навіть не здогадувався, що невдовзі й самому доведеться побувати на місці катастрофи. Зрештою, так і трапилось: рівно через рік, коли вже трудився у міських електромережах, отримав повістку Володимирецького райвійськкомату й, будучи демобілізованим, у складі однієї з частин хімічних військ, майже два місяці відпрацю-

вав на ЧАЭС, де займався дезактивацією забруднених приміщень у м. Прип'ять та на території ЧАЭС. Разом з колегами відмивав від радіоактивного бруду стіни й підлоги відділення зв'язку, телеграфу та споруд колись потужного радіозаводу. А ще, через високий радіологічний фон, працюючи всього по 10—15 хвилин на добу, прибирав скинуті гвинторілами з повітря у 1986-му пісок та рештки пошкодженого пожежею руберойду з покрівель енергоблока № 4.

Серед несподіванок, які вразили, С. Гузоватий називає масштаби руйнувань на 4-му енергоблоці, так званий рудий ліс неподалік ЧАЭС і... тогочасну технічну японську новинку — диворабот, який мав допомогти очищувати забруднені покрівлі споруд станції, й не лише їх. Але на місці майбутніх робіт радіологічний фон був настільки високим, що хвале-на електроніка не витримала його й вийшла з ладу. Тож люди, в тому числі й наші хлопці, мусили витримати і зробити все від них можливе, що вони, нехтуючи своїм здоров'ям, тоді й здійснили.

Нині, журяться С. Гузоватий та М. Кедич, багато кого із побратимів уже нема в живих. А ті, хто лишився, мають проблеми зі здоров'ям. Водночас, як показує дійсність, у нашій країні, починаючи з державного рівня, про них дедалі більше забувають. Ще трішки — й не лишилось тих, хто пам'ятає, що це саме ці люди свого часу від розбурханого атома собою прикрили ледь не всю планету, врятували людство від неминучого, отож щонайменше заслуговують поваги й куди кращого життя.

Іван СИДОРЧИК

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ ПОСТРАЖДАЛИХ

Усі «чорнобильські» програми тепер у компетенції Мінсоцполітики України

Раніше такі програми були розпорознені по різних відомствах. Концентрація ж коштів в одному місці та оптимізація неефективних пільг дасть змогу надавати допомогу більшій кількості людей.

Як відомо, досі головним розпорядником коштів за бюджетною програмою КПКВК 2501200 «Соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» було Мінсоцполітики. Міністерство здійснювало щомісячні, щорічні, одноразові компенсаційні виплати, доплати, допомоги та забезпечувало пільги постраждалим, зокрема дітям, а також займалося їхнім оздоровленням. Разом із тим програмами «Забезпечення житлом громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» і «Комплексне медико-санітарне забезпечення та лікування онкологічних захворювань із застосуванням високовартісних медичних технологій громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» опікувалося Міністерство надзвичайних ситуацій України. Після реформування центральних органів виконавчої влади програму «Забезпечення житлом» переда-

ли Державній службі України з надзвичайних ситуацій, а «Комплексне медико-санітарне забезпечення» — Державному агентству України з управління зоною відчуження.

Розпорозненість функцій і грошей по різних відомствах та відомствах, на думку фахівців, не сприяло їх ефективному використанню. Концентрація в одному відомстві управління функцій, фінансових та матеріальних ресурсів, призначених на потреби соціального захисту зазначеної категорії громадян, дасть змогу Мінсоцполітики як єдиному центральному органу виконавчої влади забезпечити пріоритетність видатків та контролювати цільове використання бюджетних коштів.

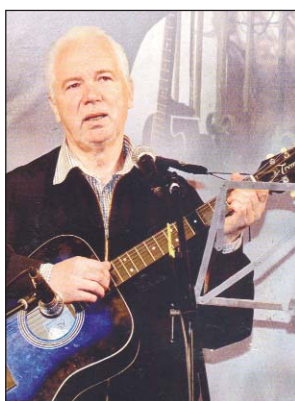
У Всеукраїнській громадській організації «Союз Чернобыль України» з обережністю ставляться до нових ініціатив і побоюються, аби, як то кажуть, разом з водою і дитини не вихлюпнути. Ліквідатори і постраж-

дали від наслідків аварії на ЧАЭС давно потерпають від нечіткості структури, яка опікується забезпеченням «чорнобильських» програм.

Проте у соціальному міністерстві вважають, що завдяки тому, що чорнобильськими проблемами буде опікуватися одне відомство, а не кілька, вдасться соціально захистити не лише вже існуючі пільгові категорії постраждалих, а й тих, хто «випадає» із загального переліку. Передбачається розробити законопроекти, які посприяють посиленню, зокрема, соціальному захисту вдів чорнобильців і постраждалих дітей, які після досягнення 18-річного віку втрачають право на всі пільги.

Серед нововведень у соціальному захисті громадян, постраждалих внаслідок аварії на ЧАЭС, уже є чинним новий Порядок оздоровлення, який ще 2013 року дав змогу виділити вперше пільгові путівки для постраждалих 3 і 4 категорій. До того ж чорнобильці тепер можуть самі собі бирати санаторій для лікування з-поміж запропонованих.

СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО

Працівники редакції газети «Атомник України» вітають із 60-річчям від дня народження редактора газети «Перспектива» ВП ЧАЭС Віктора Павловича ГУСАРОВА.

З приводу чудової дати шлемо імениннику, журналісту-побратиму невсипущої енергії, натхнення, любові і радості близьких і друзів. І як поету, автору нової збірки «Весна прийде», щиро бажаємо подальших творчих перемог. Многая і благія літа, ювілярє!

«Весна прийде, прийде весна. Хода у неї урочиста. Дорогу їй перепинать не слід, хоча би й ненавмисно.

Вона вирує не на жарт, несе права свої безмежні. У неї фарт. Вона як факт, що не від кого незалежна.

Весна прийде, прийде весна, така п'янка, така яскрава, щороку — диво-дивина, щоразу міцно-величаво.

Її покораюся стільки літ, її стрічаю, як в останнє. І серце просить в політ, і просякається коханням».

максимальні ставки

21,5%

річних у гривнях

8,5%

річних у доларах США

мінімальний строк 7 днів

Депозити в надійному Банку¹

Вклади

ВТБ

Персональні менеджери (закріплені за вашим підприємством)
м. Запоріжжя, тел.: (061) 228-77-27,
Ольга — (067) 444-92-58,
Ірина — (067) 444-92-93

м. Хмельницький, Віталій — (067) 444-05-51;
м. Чернігів, Діана — (068) 612-05-94;
м. Луцьк, Юрій — (067) 444-92-36,
Андрій — (050) 375-45-11;

м. Миколаїв, тел.: (0512) 58-96-73,
Ольга — (067) 444-96-03 (04);
м. Рівне, тел.: (067) 444-98-12,
Ірина — (098) 796-13-80

¹Більш детально про умови розміщення банківських вкладів можна дізнатися у відділеннях Банку та на сайті www.vtb.ua

ВТБ Банк — постійний учасник Фонду гарантування вкладів фізичних осіб www.vtb.ua

28 КВІТНЯ — ДЕНЬ ОХОРОНИ ПРАЦІ

Культура безпеки труда под новим углом зрения

Вопросы культуры безопасности и охраны труда на любом производстве всегда актуальны, потому что связаны, прежде всего, с безопасностью человека. На Запорожской АЭС работа в этом направлении ведется постоянно, более того, здесь действует целостная система. Одна из ее составляющих — ежегодный конкурс плакатов по культуре безопасности, который проводится в подразделениях по самым разным номинациям. В 2013 году победителем в номинации «Сатирический плакат» стал инженер-электрик, руководитель группы системной эксплуатации участка по предоставлению телекоммуникационных услуг цеха средств диспетчерского технологического контроля, член цехового профсоюзного комитета Анатолий Поляков.

Отметим, что и в 2012 году Анатолий Анатольевич готовил плакат в этой же номинации и занял второе место. Свое постоянство в этом жанре он объясняет тем, что именно в этом направлении, на его взгляд,

можно максимально выразить себя и раскрыть тему. В 2012 году Анатолий Анатольевич решил отразить один из принципов культуры безопасности. Иллюстрациями птиц и животных он постарался раскрыть понятие работы в команде, где важно уважать друг друга, доверяют и концентрируются над выполнением общей задачи.

В 2013 году идей тематических плакатов стало больше. Пример Анатолия Анатольевича воодушевил его коллег для участия в конкурсе в других номинациях. Готовясь к нему, они все вместе обсуждали, как быть конкурентоспособными, как лучше отразить в плакате выбранную тему, как сделать так, чтобы плакаты ЦСДТУ стали заметными и действенными, следовательно, могли быть полезными на производстве, помогли

каждому осознать важность и необходимость соблюдения принципов культуры безопасности на своем рабочем месте.

Для воплощения идеи побродилась творческий подход, знание графических редакторов, Анатолию Анатольевичу очень пригодился прошлогодний опыт участия в конкурсе, а также помощь коллег и поддержка семьи. Идея его нового сатирического плаката несла следуюющую мысль: никогда не прятать свою ошибку, потому что это может иметь определенные последствия. Несмотря на всю серьезность тематики, плакат действительно вызывает позитив, заставляя взглянуть на ситуацию под другим углом зрения.

В целом все представленные на конкурс работы были разнообразными, действительно интересными и заслуживающими внимания.

— Пусть наши плакаты помогают людям в работе, дают возможность лучше осознать принципы культуры безопасности. Для нас это лучшая награда, — резюмирует Анатолий Анатольевич.

Лариса ЮРЬЕВА,
фото автора
На снимках: член цехкома ЦСДТУ Анатолий ПО-

ЛЯКОВ стал победителем в конкурсе на лучший плакат по культуре безопасности в номинации «Лучший сатирический плакат», его плакаты 2012 года и 2013-го.

ЖИЗНЬ И ЗДОРОВЬЕ РАБОТНИКА — НАИВЫСШИЕ ЦЕННОСТИ

(Окончание.

Начало на 1-й стр.)

— **Виталий Александрович, оценивая десять лет вашей работы на этой должности, можете ли вы сказать, что удалось, какие были достижения?**

— Самому себя оценивать, пожалуй, нескромно. Но скажу так: если получилось улучшить положение человека труда, помочь ему решить проблемы, связанные с несоблюдением его законных прав, то это уже определенное достижение. В Коллективном договоре появилась 4-я книга, посвященная конкретно вопросам охраны труда. Идея о ее создании принадлежит профкому, в этом начинании меня поддержал член ЦК профсоюза и его Президиума, председатель Восточной объединенной организации профсоюза Борис Николаевич Филиппов. Для чего это было нужно? С одной стороны, существуют законы по охране труда, их при желании можно найти и изучить. Но рабочему, например, гораздо удобнее взять эту книгу и почитать ее на своем участке, чтобы узнать, что ему положено (начиная от молока и заканчивая спецодеждой). Также, как плюс, хочу отметить налаженное взаимодействие со службами охраны труда предприятий, в частности, что касается ВостГОКа — с заместителем генерального директора по охране труда Владимиром Николаевичем Черкашенко, ранее — с Евгением Львовичем Евдокимовым, когда он возглавлял

отдел охраны труда. И с главным инженером Виктором Николаевичем Пухальским всегда мы успешно сотрудничаем. Это те люди, которые являются специалистами своего дела, мы говорим с ними на одном языке. Как положительный момент, также хочу отметить налаженную работу с Госгорпромнадзором: Криворожским территориальным управлением, Криворожской горнотехнической инспекцией, их руководителями. Даже по телефону можем получить консультацию, узнать интересующую информацию.

— **А какие проблемные вопросы, касающиеся вашей сферы деятельности, остаются пока нерешенными?**

— При Советском Союзе технический инспектор труда имел гораздо больше полномочий, чем сейчас (соответственно, на него возлагалась и большая ответственность). Нынешняя законодательная база, регламентирующая нашу деятельность, слабая. Что я имею в виду: у профсоюза забрали те функции, полномочия в сфере охраны труда, которыми он ранее был наделен. Мы осуществляем общественный контроль. Да, мы имеем право составлять предписания, выводы, направлять определенные работы, которые ведутся с нарушениями норм охраны труда. Но, например, чтобы наказать нерадивого руководителя, необходимо написать генеральному директору предприятия. Если нет

реакции — приходится обращаться в Госгорпромнадзор, а потом в прокуратуру. Получается такая длинная цепь.

Сравнивая ситуацию с охраной труда на ВостГОКе, могу сказать, что она выглядит более стабильно, чем на многих других предприятиях. Затраты комбината на охрану труда за 2013 год составили 6,4% от фонда оплаты труда (при минимальном нормативе — 0,5%). По крайней мере, с обеспечением молока, спецпитанием, спецодеждой и средствами индивидуальной защиты работников комбината практически нет проблем. Хотя, все идеально не бывает. Например, случаются претензии по качеству спецодежды. Для всей Украины характерна проблема по выдаче спецодежды сверх типовых отраслевых норм. В этом вопросе есть нестыковки нового Налогового кодекса и Закона об охране труда, связанные с налогово-обложением. Еще одна проблема, которую я пытаюсь решить в течение трех лет, связана с механической ошибкой в законодательстве — длительность рабочего дня для горного мастера ООО «Восток-Руда». Вместо положенных 7,2 часа его рабочий день оказался равен 8 часам — эту профессию просто пропустили в списке. Но, думаю, что это недоразумение все-таки удастся исправить — люди не должны страдать.

— **Насколько полезна для вас учеба по вопросам охраны труда, кото-**

рую организует Атомпрофсоюз Украины?

— Любая учеба приносит пользу, это бесспорно. Это и новые знания, и общение с коллегами, в процессе которого можно обменяться опытом, поделиться наработками в профессиональной сфере. В конце прошлого года я был на учебе в Киеве вместе с другими техническими инспекторами со всей Украины (ранее их было около 500, теперь — 135). На должном уровне налажена учеба и в рамках ВООП. Вместе с юристом отдела правовой работы ЦК Атомпрофсоюза Украины Игорем Викторовичем Охрименко мы проводим учебу для председателей профсоюзных организаций, общественных инспекторов (их мы подготовили более ста человек).

— **Виталий Александрович, ваша работа требует большой самоотдачи, умственного и эмоционального напряжения. Как восстанавливаете силы, чем любите заниматься в свободное время?**

— Когда выпадает возможность — с удовольствием могу отправиться на рыбалку. Люблечу спортом: играю в футбол, волейбол, посещаю бассейн. Но максимум свободного времени посвящаю работе на земле: у нас есть свой частный дом — хозяйство, огород, большой сад. И, занимаясь физическим трудом, вижу его результаты, я отдыхаю душой, получаю заряд положительной энергии.

Провела интервью Елена КУБАРЕВА

РОБОТА З ХІМІЧНИМИ РЕЧОВИНАМИ: РЕЦЕПТИ БЕЗПЕКИ

Умови праці на робочому місці, безпека технологічних процесів, машин, механізмів, устаткування та інших засобів виробництва, стан колективного та індивідуального захисту, що використовується працівниками, а також санітарно-побутові умови повинні відповідати вимогам законодавства. Особливу увагу необхідно приділяти безпечним методам виконання робіт із застосуванням небезпечних хімічних сполук, або можливим утворенням і виділенням отруйних, їдких, вибухонебезпечних речовин.

Безпека роботи з їдкими, вогневибухонебезпечними і сильнодіючими отруйними речовинами в основному зводиться до такого. Роботи з концентрованими кислотами і лугами проводяться в захисних окулярах і рукавичках, а при роботі з великою їх кількістю додатково використовуються захисні фартухи. Розливають кислоти, луги та інші їдкі рідини за допомогою скляних сифонів з гумовою грушею або інших нагнітаючих приладів. Розбавлення концентрованої сірчаної кислоти і розчинення їдких лугів проводять у фарфоровому посуді (склянках, чашках), оскільки ці процеси супроводжуються виділенням великої кількості тепла. Сірчану кислоту поволи виливають у воду, весь час перемішуючи, а не навпаки, бо буде місце бурхливого кипіння і розприскування гарячої кислоти, що небезпечно для людей (хімічні і теплові опіки).

Розливати концентровані азотну, сірчану та соляну кислоти дозволяється тільки у витяжній шафі з увімкненою вентиляцією. При розколюванні великих кусків їдких лугів необхідно обгорнути куски тканиною або папером, одягти захисні окуляри, а голову пов'язати косинкою.

При перенесенні кислот і лугів необхідно дотримуватися таких правил:

— перенесення кислот однією людиною дозволяється у відповідному склянному посуді ємністю не більше 5 л у спецкорзинах; сулії ємністю 5 л з кислотами і розчинами лугів повинні розміщуватися у корзинах із соломомо або стружками; корзини повинні переноситися двома працівниками.

— якщо кислота випадково розлита, то її спочатку засипають піском, щоб він увібрав кислоту, потім пісок забирають і місце, де була пролита кислота, засипають содою або вапном, потім змивають водою і витирають насухо. Пролиті концентровані розчини лугів також засипають піском або тирсою; місце проливу після прибирання піску чи тирси нейтралізують слабким розчином оцтової кислоти. При роботі з кислотами слід обов'язково користуватися спеодягом (додатково вдягати прогумований фартух), спецвзуттям (прошитим синтетичними нитками), а також ЗІЗ відкритих ділянок шкіри та очей.

Особливі вимоги пред'являють до роботи з вогне- і вибухонебезпечними речовинами. Усі роботи з легкозаймистими і горючими рідинами виконують у витяжній шафі при увімкнутій вентиляції. При роботі з вибухонебезпечними речовинами обов'язково використовують захисні екрани, інші захисні пристрої відповідно до інструкції.

Перегонку і нагрівання низькокиплячих рідин (ацетону, бензолу, спиртів, ефірів та ін.) ведуть у круглодонних колбах з тугоплавкого скла, на банях, заповнених відповідними теплоносійми (водою, олією, силіконовою рідиною, піском) залежно від температури кипіння даної речовини. При нагріванні ЛЗР в кількості більше 0,5 л необхідно під прилад ставити кювету достатньої ємності для попередження розливу рідини у разі аварії. Відганяти ефір та інші ЛЗР на пальнику або плитці з відкритим нагрівальним елементом, а також поблизу можливих джерел горючої пари заборонено.

Відпрацьовані горючі рідини збирають у спеціальну герметичну тару, яку в кінці робочого дня видаляють із лабораторії для регенерації або знешкодження цих рідин. Виливати їх у каналізацію заборонено.

У деяких випадках для запобігання створення перекисних сполук рекомендується використовувати стабілізатори (інгібітори окислення).

При виявленні несправностей на робочому місці, в обладнанні чи засобах колективного захисту роботу негайно зупиняють, вимикають обладнання та прилади, про що повідомляють керівника і без його звазки роботу не відновлюють. Роботи із застосуванням їдких речовин, зокрема, кислот, лугів чи засобів дезінфекції, вимагають великої обережності під час роботи з ними. Але повністю уникнути нещасних випадків, на жаль, неможливо. Зменшити негативні наслідки від ураження хімічних речовин може своєчасно надана перша допомога.

Перша допомога при опіках шкіри кислотами та лугами полягає в ретельному промиванні ушкодженої ділянки струменем води протягом 15—20 хв. Після цього пошкоджену кислотами поверхню слід обробити 5%-ним розчином питної соди, а обпечену лугом — 3%-ним розчином борної або розчином оцтової кислоти. Поглибленої та поширеної опіку сприяє одяг, на який попала хімічна речовина. Тому, щоб зменшити її концентрацію та час дії, важливо якнайшвидше зняти одяг з потерпілого (за потреби розрізати), а потім механічно видалити речовину, які потрапили на шкіру, та енергійно змити її струменем води протягом 10—15 хв., поки не зникне специфічний запах.

При потрапленні на шкіру кислоти або лугу у твердому стані треба видалити її сухою ватою, а пізніше промити ушкоджену ділянку водою. При хімічному опіку повністю змити реактиви водою неможливо, тому обпечену ділянку шкіри необхідно просушити й накласти стерильний пов'язку. Якщо невідомо, яка хімічна речовина викликала опік, і не має засобу для її нейтралізації, на місце опіку треба просто накласти чисту суху пов'язку. Після її накладання потерпілому необхідно дати знеболювальний засіб.

Після надання першої допомоги на місці події потерпілого слід доправити до медзакладу для подальшого обстеження та лікування спеціалістами — медичними працівниками.

Працівники, які дбають про особисту безпеку і здоров'я, а також про безпеку і здоров'я оточуючих людей в процесі виконання будь-яких робіт, а особливо під час застосування хімічних, вогневибухонебезпечних, сильнодіючих отруйних речовин, вчасно проходять навчання, медичні огляди, тим самим забезпечують добробут, благополуччя своїх родин.

Микола ГЛАДІЧ,
технічний інспектор праці
ЦК Атомпрофспілки України

ПРАВОВА ДОПОМОГА

Який механізм атестації робочого місця?

Атестацію робочих місць за умовами праці здійснюють згідно з Порядком проведення атестації робочих місць за умовами праці (далі — Порядок), затвердженим Постановою Кабінету Міністрів України від 1 серпня 1992 року № 442.

Результати атестації використовують підприємства та організації для визначення пільг і компенсацій за роботу зі шкідливими й важкими умовами праці.

Згідно з пунктом 4 Порядку атестацію здійснює атестаційна комісія, склад і повноваження якої визначені в наказі по підприємству або організації в терміни, передбачені в колективному договорі, але не рідше одного разу на п'ять років.

Це означає, що під час призначення пенсії за віком на пільгових умовах для зарахування до стажу, який дає право на пенсію за віком на пільгових умовах, певного п'ятирічного періоду роботи зі

шкідливими й важкими умовами праці після 21 серпня 1992 року, відповідне право впроваджує цього періоду має бути підтверджено за результатами атестації (пункт 4.1 Порядку застосування Списків № 1 і № 2 виробництв, робіт, професій, посад і показників при обчисленні стажу роботи, що дає право на пенсію за віком на пільгових умовах, затвердженого наказом Міністерства праці та соціальної політики України від 18 листопада 2005 року № 383).

Відповідальність за своєчасну та якісну атестацію покладено на керівника підприємства, організації.

Згідно зі статтею 101 Закону України «Про пенсійне забезпечення» підприємства та організації матеріально відповідальні за шкоду, заподіяну громадянам або державі внаслідок несвоєчасного оформлення або подання пенсійних документів, і відшкодовують її.

Отже, з метою захисту своїх прав ви маєте право звернутися безпосередньо в судові органи.

МИ ЗА УКРАЇНУ, ЗАХИСТИМО БАТЬКІВЩИНУ!

Атомники — вітчизняній армії

Майбутню Україну найбільше хвилює сьогодні кожного жителя держави. Не залишаються осторонь і працівники Хмельницької АЕС, які долучилися до акції збору коштів для підтримки української армії. Понад 272 тисячі гривень перерахував колектив Хмельницької атомної електростанції на потреби Збройних Сил України. З них 188 тис. 535 грн. — на матеріально-технічне забезпечення та 82 тис. 635 грн. — на медичне забезпечення українських військовослужбовців.

Уже не вперше колектив ВП ХАЕС підтримує українських патріотів. Так, нещодавно атомниками було зібрано 52 тисячі гривень для підтримки Військово-Морських Сил України. За ініціативи міської організації «Екіпаж» і відділення Всеукраїнської асоціації ветеранів-підводників у Хмельницькій області, які очолюють працівники Хмельницької АЕС, було зібрано і перераховано кошти екіпажам кораблів та авіаційних частин. Зокрема, по 7,5 тисячі гривень було передано для екіпажів корвета «Тернопіль», корабля «Славутич» та підводного човна «Запоріжжя». Також через відділення Всеукраїнської асоціації ветеранів-підводників в Одесі 10 тисяч гривень було переказано командиром флагмана подякував нетишинцям за розуміння і підтримку, втім, прийняти її відмовився, попросивши перенаправити кошти кораблям, які перебувають у Севастополі. Аргументував таку позицію тим, що екіпаж флагмана, повернувшись з походу, отримав грошову винагороду, а от заблоковані кораблі справді переживають скруту. Пропозицію нетишинці прийняли і кошти були переказані «Запоріжжю». Підтримали працівники Хмельницької АЕС і патріотів авіабази «Бельбек», для яких також була виділена адреса допомога.

За ініціативи організацій ветеранів-підводників, триває збір коштів та предметів першої необхідності для сімей евакуйованих із Криму військовослужбовців. Працівники Рівненської АЕС залучилися до акції зі збору коштів для Збройних Сил України і переказали частину свого заробітку військовим. На початок квітня атомники зібрали на потреби армії понад 700 тисяч

гривень. Кошти підуть на матеріально-технічне та медичне забезпечення. Колектив рівненського теплопостачального підприємства «Рівнетеплоенерго» також вирішив зробити свій фінансовий внесок у справу підтримання української армії — його працівники з власної ініціативи пожертвували на потреби армії одиноденний заробіток, надав допомогу і профспілковий комітет.

Працівники РАЕС зазначають, що збір коштів на підтримку національної армії триває.

Працівники ВП «Южно-Українська АЕС» долучилися до патріотичної акції про підтримку Збройних Сил України. На початок квітня атомники переказали частину свого заробітку для забезпечення військових у сумі 692 тис. грн. За ці кошти на замовлення працівників ЮУАЕС будуть виготовлені бронжилети для передачі їх воїнам-десантникам, а також закуплені запасні частини для військової техніки і нові акумуляторні батареї для зенітно-ракетного полку.

Децю раніше представники автотранспортного господарства «Южки» і громадськість Южноукраїнська доправили у чотири українські військові підрозділи добродійну допомогу, зібрану колективом атомної та містянами: на їхні гроші було придбано 300 пар армійських черевиків (берців). Мікроавтобус довантажили 60-ма матрасами, 35-ма маскувальними сітками, а також продуктами харчування і засобами особистої гігієни.

На початку квітня сорок військовослужбовців строкового призову прибули, внаслідок передислокації української армії з АР Крим, до військової частини, що розташована неподалік міста-спутника Запорізької АЕС Енергодара і забезпечує охорону громадського порядку в атомгороді.

До зустрічі молодих солдатів, а прибули вони із Севастополя, ґрунтовно підготувалися мешканці і громадськість Енергодара та довколишніх поселень. Вони зібрали і передали військовим багато продуктів, велику кількість речей, зокрема, ліжок, матрасів, ковдр, подушок, постільної білизни і засобів особистої гігієни.

За словами командира патрульної роти цієї військової частини Андрія Петренка, тепер для солдатів створені досить комфортні умови для проживання. Є у частині, зазначив він, 16 квартир для військовослужбовців, які можуть приїхати на службу із сім'ями, зокрема, контрактників.

ПІДТРИМКА ФІЗКУЛЬТУРНО-СПОРТИВНИХ ЗАХОДІВ: ТАТО, МАМА, Я — СПОРТИВНА СІМ'Я!

Приходьте на стадіон!

Это и здоровье, и хорошее настроение

В физкультурно-оздоровительном центре ВостГОКа 5 апреля состоялись городские соревнования «Папа, мама, я — спортивная семья», в которых приняли участие тринадцать семей с детьми в возрасте от 7 до 10 лет.

Каждая семья представляла собой маленькую команду из трех человек, которой предстояло проявить ловкость, быстроту, хорошую координацию движений, гибкость и другие качества, чтобы опередить соперников. Сотрудники физкультурно-оздоровительного центра подготовили для них интересные задания с использованием обручей, больших и маленьких мячей и другого инвентаря. Папам, мамам, а также их деткам пришлось нелегко. Например, всей семье нужно было бежать, находясь в одном обруче, или папе с мамой вместе нести ребенка на скрещенных руках. А самым сложным, по мнению участников, оказалось задание прыгать, сидя на большом мяче и придерживая его руками. В небольших паузах для спортсменов и болельщиков выступали коллективы художественной самодеятельности. Соревнования проводились в виде

эстафет. Команды были разделены на две подгруппы — пока одна соревновалась, другая отдыхала.

По итогам состязаний третье место заняла семья Саненко — Алена, Ростислав и сын Кирилл. На втором месте семейство Лебедевых — Марина, Руслан и сын Артем. А победителями стала семья Бординских — Галина, Вадим и дочь София.

Несмотря на дух соперничества, присущий спортивным соревнованиям, после награждения все участники дружно собрались за большим «сладким» столом, поздравили победителей, пообщались, обменялись впечатлениями.

Участвовали в таком мероприятии впервые, — рассказала Алена Саненко. — Так весело, необычно, когда соревнуются представители разных поколений — взрослые и дети. Желаем, чтобы в следующем году было еще больше участников. Прихо-

дите на стадион — это и здоровье, и хорошее настроение!

Семье Бординских победать не впервой — в прошлом году защищали честь города в аналогичных областных соревнованиях, одержали победу и заняли второе место во всеукраїнських соревнованиях «Папа, мама, я — спортивная семья». А в конце марта София стала чемпионкой Украины по сумо, победила в двух возрастных категориях на чемпионате, который проходил в Артемовске.

— Пусть молодежь берет с нас пример — стараем-

ся не пропускать ни одного соревнования, занимаемся плаванием, бегом, стараемся держать себя в форме — говорит Галина Бординских, мать троих детей. — Спасибо большое коллективу физкультурно-оздоровительного центра ВостГОКа и Владимиру Николаеву за то, что здесь кипит спортивная жизнь, что каждый житель города может укрепить свое здоровье. К сегодняшним соревнованиям очень хорошо подготовились, столько семей собрали! Молодцы!

Елена КУБАРЕВА, фото Сергея ЧЕЛНЮКОВА

ПРОФЕСІЙНА РОБОТА СПІЛЧАН: ВІД КОСМОСУ — ДО ЕНЕРГЕТИКИ

В Энергодаре есть человек, который служил на космодроме Байконур. Зовут его Анатолий Ольховой. Он ведущий инженер управления турбиной ЗАЭС. И День космонавтики, который отмечают 12 апреля, для него не просто дата в календаре, а один из самых любимых праздников.

— К своему 21 году я окончил военно-морское инженерное училище в Севастополе (позже — СМУИЭП) и в 1985 году по распределению попал на космодром Байконур. На тот момент там разворачивалась программа по запуску многозвонного космического корабля «Буран», и нужны были специалисты-энергетики.

В жаркие дни конца июля 1985-го нас, двенадцать молодых парней, довели до станции Тюра-Там, распределили по площадкам, из которых и состоит весь

«Я СЛУЖИЛ НА БАЙКОНУРЕ»

комплекс космодрома. Байконур, по сути, занимает территорию размером с Тюменскую область. По этой территории разбросаны десятки площадок. Помню, там были плакаты с надписями «Воин, гордись службой на космодроме Байконур!». В день приезда нам, выпускникам училища, устроили встречу с космонавтами. Уже после обеда мы поехали в свои части, и я попал служить на самую дальнюю площадку — №95. Кульминацией нашего первого дня на Байконуре стал ночной старт 60-метровой ракеты. Это очень красиво. Сначала взлетает ракета — медленно, потихоньку набирая скорость, величественно, спокойно, а потом по небу разливается розовое зарево. Такое не забывается...

Тогда еще было время холодной войны. У американцев уже летал «Челленджер», а мы только готовились к запуску многозвонного корабля.

За два года службы мы пускали «фобосы» — космические аппараты, летавшие в сторону Марса. В это же самое время недалеко от Земли пролетала комета Галлея, и мы запустили две ракеты — «Vega-1» и «Vega-2».

В 1986 году моя часть принимала непосредственное участие в запуске станции «Мир», а еще через год были «Квант-1», «Квант-2» и «Спектр».

Через несколько дней после каждого запуска ракеты или космического корабля с космонавтами устраивались встречи в Доме офицеров.

Понятно, что делать любые снимки в те годы строго-настрого запрещалось. На всем лежал гриф секретности. Мой собеседник, например, до сих пор не уверен: все ли можно рассказывать про свою службу.

Позже Анатолия Владимировича перевели в энергоуправление, в службу главного инженера космодрома — как специалиста по автономным источникам питания. На каждом старте надо было обеспечивать бесперебойное электроснабжение. Так, с 1987 по 1993 годы как энергетик он выезжал на все старты.

К слову, не раз ему приходилось видеть заместителя начальника главного управления космических средств Германа Титова: он приезжал на площадки, проводил совещания, в том числе и с космонавтом Алексеем Леоновым и генерал-майором авиации Владимиром Джанибековым.

Со времени службы на Байконуре прошло много лет. Нет уже той восторженности и гордости за достижения в освоении космического пространства, но День космонавтики отмечаю обязательно, — говорит Анатолий Ольховой.

На Запорожской АЭС Анатолий Владимирович рабо-

тает более 13 лет, на энергоблоке № 1 он в должности ВИУТа (ведущего инженера управления турбиной). Считает, что все полученные на Байконуре знания и навыки пригодились здесь, на станции. Сегодняшняя работа энергетика ему нравится, хотя легкой назвать ее нельзя. Но он привык работать с отдачей.

О.ШПЛИХАЛ

...ДЕ Й ДІНЕТЬСЯ ВЕДМЕЖА НАТУРА!

Вчити ніколи не пізно

(Байка)
Якось нахабний вовк забрів У простий селянський хлів, І ну порядкувати, Немов у себе в хаті. Господарі ночують — Не бачать, і не чуять. Вовк на собаку гаркнув — Той навіть і не гавкнув. Аж тут вліта хазяїн, Усіх хлівів і стаєнь. Й ну духопелить вовка, А в того є відмовка: «Не треба бить з розгону, Все треба по закону. Давайте йти судитися, А битися — не годиться!», І поки їх судили — Вовки ягнят поїли. Мораль у баєчки проста — Як хочеш накрутити хвоста, То бий злодюзи пику! І поки йде навчання! Не бійся скавчання!

Сергій ПОЛУЛЯХ, м. Кіровоград

СПОРТИВНІ ДОСЯГНЕННЯ СПІЛЧАН

Роман Романенко — чемпион Украины по полумарафону

Желтоводская команда успешно выступила в чемпионате Украины по полумарафону, который проходил в рамках Харьковского международного марафона, собравшего более 10 тысяч участников.

Воспитанник физкультурно-оздоровительного центра ГП «ВостГОК» Роман Романенко (на снимке) стал чемпионом Украины по полумарафону, преодолев дистанцию 21 км за 1 час 05 мин. 50 сек. Не зря Роману была назначена специальная стипендия, как лучшему спортсмену. Его победа — это не только заслуга самого спортс-

мена, но и его тренера Николая Деревянчука. Еще один его воспитанник Анатолий Бондаренко занял второе место по полумарафону среди молодежи. Кроме того, команда Днепропетровской области заняла второе общекомандное место (а в эту команду вошли исключительно желтоводцы).

Спортсмены рассказали, что жители Харькова тепло встречали участников марафона, подбадривали, поддерживали, это вдохновляло, прибавляло сил. А бежать пришлось в холодную ветреную погоду.

Директор физкультурно-оздоровительного центра комбината Владимир Николаев отметил, что постоянная поддержка в развитии спортсменов оказывает ГП «ВостГОК» и его профсоюзная организация. Кроме того, у Романа Романенко есть еще и личный спонсор — Белоцерковская мебельная фабрика, которая финансирует поездки на сборы для него и его тренера.

Гордимся успехами наших земляков, которые выступают на уровне спортсменов из городов-миллионников, и желаем им новых побед!

Елена КУБАРЕВА

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Адреса редакції: вул. Шота Руставелі, 39/41
оф. 814, м. Київ, 01033
Газета «Атомник України»

Головний редактор
Микола ПЕТРИЧЕНКО
Телефон/факс: (044) 496-52-98
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com

Газета виходить щотижня
Індекс — 21766
За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція листується з читачами лише на сторінках газети
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію
КВ №4480 від 21.08.2000 року
Газета віддрукована
у ПП «Трейд Інформ»: м. Київ,
вул. Новозабарська, 2/6.
Тираж 5000
Ціна договірна